

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talatang Apatnapu - Bilang Dalawampu't Dalawa

Ezekiel Bilang Tatlo

Jeff Pippenger

2026-08-08

Si Ezekiel ay isang saserdote sa panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Sa kabanata uno, si Ezekiel ay dinala sa santuwaryo.

At nangyari nga nang ikatatlumpung taon, nang ikaapat na buwan, nang ikalimang araw ng buwan, samantalang ako ay nasa gitna ng mga bihag sa tabi ng ilog ng Chebar, na ang mga langit ay nabuksan, at ako'y nakakita ng mga pangitain ng Dios. Nang ikalimang araw ng buwan, na siyang ikalimang taon ng pagkabihag kay haring Jehoiachin, Ang salita ng Panginoon ay hayagang dumating kay Ezekiel na saserdote, na anak ni Buzi, sa lupain ng mga Caldeo sa tabi ng ilog ng Chebar; at ang kamay ng Panginoon ay naroon sa ibabaw niya.

At ako'y tumingin, at narito, isang ipoipo ang nagmula sa hilaga, isang malaking alapaap, at isang apoy na pumupulupot sa sarili nito, at may kaningningan sa palibot nito, at mula sa gitna niyon ay gaya ng kulay ng ambar, mula sa gitna ng apoy. Mula rin sa gitna niyon ay lumitaw ang anyo ng apat na nilalang na buháy. At ito ang kanilang anyo: sila'y may wangis ng tao. At bawat isa ay may apat na mukha, at bawat isa ay may apat na pakpak. At ang kanilang mga paa ay matutuwid na paa; at ang talampakan ng kanilang mga paa ay gaya ng talampakan ng paa ng guya: at sila'y kumikislap na gaya ng kulay ng pinakinis na tanso. At sila'y may mga kamay ng tao sa ilalim ng kanilang mga pakpak sa kanilang apat na tagiliran; at silang apat ay may kanilang mga mukha at kanilang mga pakpak. Ang kanilang mga pakpak ay magkakaugnay sa isa't isa; sila'y hindi lumiliko sa kanilang paglakad; bawat isa ay dumaraan nang tuwirang pasulong. Tungkol sa anyo ng kanilang mga mukha, silang apat ay may mukha ng tao, at mukha ng leon, sa gawing kanan: at silang apat ay may mukha ng baka sa gawing kaliwa; silang apat ay may mukha rin ng agila. Ganito ang kanilang mga mukha: at ang kanilang mga pakpak ay nakaunat paitaas; dalawang pakpak ng bawat isa ay magkakaugnay sa isa't isa, at dalawa ang tumatakip sa kanilang mga katawan.

At sila'y nagsiyaon na patuwid, bawat isa'y nagpapatuloy sa harapan: saanman nanaising pumaroon ng espiritu ay nagsiparoon sila; at sila'y hindi lumiliko habang nagsisiyaon. Tungkol sa anyo ng mga nilalang na may buhay, ang kanilang anyo ay gaya ng nagniningas na mga bagang ng apoy, at gaya ng anyo ng mga ilawan: iyon ay gumagalaw paitaas at pababa sa gitna ng mga nilalang na may buhay; at ang apoy ay maningning, at mula sa apoy ay lumalabas ang kidlat. At ang mga nilalang na may buhay ay tumatakbo at nagbabalik na gaya ng anyo ng isang kidlat. Samantalang minamasdan ko ang mga nilalang na may buhay, narito, may isang gulong sa ibabaw ng lupa sa tabi ng mga nilalang na may buhay, kalakip ng kaniyang apat na mukha. Ang anyo ng mga gulong at ng pagkakagawa sa mga yaon ay gaya ng kulay ng berilo: at silang apat ay may iisang anyo: at ang kanilang anyo at ang pagkakagawa sa mga yaon ay waring isang gulong sa gitna ng isang gulong. Nang sila'y nagsisiyaon, sila'y nagsisiyaon sa

kanilang apat na panig: at sila'y hindi lumiliko habang nagsisiyaon. Tungkol sa kanilang mga palibot na bahagi, ang mga iyon ay napakataas na nakatatakot; at ang kanilang mga palibot na bahagi ay puno ng mga mata sa palibot nilang apat. At kapag ang mga nilalang na may buhay ay nagsisiyaon, ang mga gulong ay sumasabay sa kanila: at kapag ang mga nilalang na may buhay ay naiaangat mula sa lupa, ang mga gulong ay naiaangat. Saanman nanaising pumaroon ng espiritu, sila'y nagsisiparoon, doon nanaising pumaroon ng kanilang espiritu; at ang mga gulong ay naiaangat na kasabay nila: sapagkat ang espiritu ng nilalang na may buhay ay nasa mga gulong.

Nang magsiyaon yaon, ang mga ito ay nagsiyaon; at nang magsitigil yaon, ang mga ito ay nagsitigil; at nang maiangat yaon mula sa lupa, ang mga gulong ay naiangat na kasabay nila: sapagkat ang espiritu ng nilalang na buhay ay nasa mga gulong. At ang wangis ng kalawakan sa ibabaw ng mga ulo ng nilalang na buhay ay gaya ng anyo ng kakila-kilabot na kristal, na nakaunat sa ibabaw ng kanilang mga ulo sa kaitaasan. At sa ilalim ng kalawakan ay tuwid ang kanilang mga pakpak, na ang isa ay nakaharap sa isa: bawa't isa ay may tig-dadalawa, na tumatakip sa dakong ito, at bawa't isa ay may tig-dadalawa, na tumatakip sa dakong yaon, sa kanilang mga katawan. At nang sila'y magsiyaon, ay narinig ko ang hugong ng kanilang mga pakpak, na gaya ng hugong ng malalakas na tubig, na gaya ng tinig ng Makapangyarihan sa lahat, ang ugong ng pananalita, na gaya ng hugong ng isang hukbo: nang sila'y magsitigil, ay ibinaba nila ang kanilang mga pakpak. At nagkaroon ng isang tinig mula sa kalawakan na nasa ibabaw ng kanilang mga ulo, nang sila'y magsitigil, at naibabâ ang kanilang mga pakpak. At sa ibabaw ng kalawakan na nasa ibabaw ng kanilang mga ulo ay may anyong gaya ng isang luklukan, na gaya ng anyo ng batong zafiro: at sa ibabaw ng anyong gaya ng luklukan ay may anyong gaya ng anyo ng isang tao sa itaas niyaon. At nakita ko na parang kulay ng ambar, na gaya ng anyo ng apoy sa palibot sa kalooban niyaon, mula sa anyo ng kaniyang mga balakang paitaas, at mula sa anyo ng kaniyang mga balakang pababa, ay nakita ko na wari bang anyo ng apoy, at may ningning sa palibot. Gaya ng anyo ng bahaghari na nasa alapaap sa araw ng ulan, gayon ang anyo ng ningning sa palibot. Ito ang anyo ng wangis ng kaluwalhatian ng Panginoon. At nang aking makita, ay nasubasob ako, at narinig ko ang tinig ng isa na nagsasalita. Ezekiel 1:1–28.

“Si Ezekiel, ang propetang bihag na nagdadalamhati, sa lupain ng mga Caldeo, ay binigyan ng isang pangitain na nagtuturo ng gayunding aral ng pananampalataya sa makapangyarihang Diyos ng Israel. Samantalang siya ay nasa pampang ng ilog Chebar, waring may isang ipuipo na dumarating mula sa hilaga, ‘isang malaking alapaap, at isang apoy na nagliliyab sa kaniyang sarili, at isang ningning ang nasa palibot niyaon, at mula sa gitna niyaon ay parang kulay ng ambar.’ Ilang gulong na may kakatwang anyo, na nagsasalubong sa isa’t isa, ang iginagalaw ng apat na nilalang na buháy. Mataas sa ibabaw ng lahat ng mga ito ay ‘ang wangis ng isang luklukan, na sa anyo ay gaya ng isang batong zafiro: at sa ibabaw ng wangis ng luklukan ay may wangis na sa anyo ay gaya ng isang tao sa itaas niyaon.’ ‘Tungkol nga sa wangis ng mga nilalang na buháy, ang kanilang anyo ay gaya ng nagniningas na mga baga ng apoy, at gaya ng anyo ng mga ilawan: yaon ay umaakyat at bumababa sa gitna ng mga nilalang na buháy; at ang apoy ay maningning, at mula sa apoy ay lumalabas ang kidlat.’ ‘At nahayag sa mga querubin ang anyo ng kamay ng tao sa ilalim ng kanilang mga pakpak.’”

“May mga gulong sa loob ng mga gulong sa isang kaayusang napakasalimuot anupat sa unang tingin ay inakala ni Ezekiel na pawang kaguluhan ang mga iyon. Ngunit nang gumalaw ang mga iyon, ito ay may marikit na katiyakan at ganap na pagkakatugma. Mga makalangit na nilalang ang nagpapakilos sa mga gulong na ito, at, higit sa lahat, sa ibabaw ng maluwalathing tronong zafiro, ay naroon ang Walang Hanggan; samantalang sa palibot ng trono ay naroon ang bahagharing pumapalibot, sagisag ng biyaya at pag-ibig. Dahil nalupig ng kakila-kilabot na kaluwalhatian ng tanawin, si Ezekiel ay nagpatirapa, nang isang tinig ang nag-utos sa kanya na tumindig at dinggin ang salita ng Panginoon. Pagkatapos ay ibinigay sa kanya ang isang pabalita ng babala para sa Israel.” Testimonies, 751.

Noong taon na mamatay ang haring si Uzias ay nakita ko naman ang Panginoon na nakaupo sa isang trono, mataas at natataas, at napuno ng laylayan ng kaniyang kasuutan ang templo. Sa itaas niya ay nangakatayo ang mga serapin: bawat isa ay may anim na pakpak; ng dalawa ay tinakpan niya ang kaniyang mukha, at ng dalawa ay tinakpan niya ang kaniyang mga paa, at ng dalawa ay lumilipad siya. At ang isa ay sumigaw sa isa, at nagsabi, Banal, banal, banal, ang Panginoon ng mga hukbo: ang buong lupa ay puno ng kaniyang kaluwalhatian. At ang mga haligi ng pintuan ay nayanig sa tinig niyaong sumigaw, at ang bahay ay napuno ng usok. Nang magkagayo’y sinabi ko, Sa aba ko! sapagka’t ako’y napahamak; sapagka’t ako’y taong may maruruming labi, at ako’y tumatahan sa gitna ng isang bayang may maruruming labi: sapagka’t nakita ng aking mga mata ang Hari, ang Panginoon ng mga hukbo. Nang magkagayo’y lumipad sa akin ang isa sa mga serapin, na may baga ng apoy sa kaniyang kamay, na kaniyang kinuha ng mga sipit mula sa dambana: At idinampi niya sa aking bibig, at sinabi, Narito, ito’y humipo sa iyong mga labi; at ang iyong kasamaan ay inalis, at ang iyong kasalanan ay nilinis. Narinig ko rin ang tinig ng Panginoon, na nagsasabi, Sino ang aking susuguin, at sino ang yayaon dahil sa atin? Nang magkagayo’y sinabi ko, Narito ako; suguin mo ako. Isaias 6:1–8.

“Ang pangitaing ito ay ibinigay kay Ezekiel noong panahong ang kanyang isipan ay lipos ng madidilim na pangamba. Nakita niya ang lupain ng kanyang mga ninuno na nakatiwangwang. Ang lunsod na dating lipos ng mga tao ay hindi na tinatahanan. Ang tinig ng kagalakan at ang awit ng papuri ay hindi na naririnig sa loob ng kanyang mga pader. Ang propeta mismo ay isang tagaibang-bayan sa isang banyagang lupain, kung saan ang walang hanggang ambisyon at mabangis na kalupitan ay lubos na naghahari. Ang kanyang nakita at narinig tungkol sa paniniil at kasamaan ng tao ay nagpabagabag sa kanyang kaluluwa, at siya ay tumangis nang mapait araw at gabi. Ngunit ang mga kagila-gilalas na sagisag na iniharap sa harap niya sa tabi ng ilog Chebar ay naghayag ng isang nangingibabaw na kapangyarihang higit na makapangyarihan kaysa roon sa mga tagapamahala sa lupa. Sa ibabaw ng palalo at malulupit na mga monarka ng Asiria at Babilonia ay naluluklok ang Diyos ng awa at katotohanan.”

“Ang mga suliraning tulad-sa-gulong na nagpakita sa propeta na waring nasasangkot sa gayong kaguluhan ay nasa ilalim ng patnubay ng isang walang-hanggang kamay. Ang Espiritu ng Diyos, na inihayag sa kanya bilang siyang nagpapakilos at namamatnubay sa mga gulong na ito, ang nagdala ng kaayusan mula sa kaguluhan; gayon din naman, ang buong sanlibutan ay nasa ilalim ng Kanyang kapamahalaan. Mga laksa-laksang niluwalathing nilalang ang handa sa

Kanyang salita upang supilin ang kapangyarihan at patakaran ng masasamang tao, at maghatid ng kabutihan sa Kanyang mga tapat.

“Sa gayunding paraan, nang buksan na ng Diyos sa minamahal na si Juan ang kasaysayan ng iglesya para sa mga darating na kapanahunan, binigyan Niya siya ng katiyakan ng malasakit at pangangalaga ng Tagapagligtas sa Kaniyang bayan sa pamamagitan ng pagpapakita sa kaniya ng ‘Isang tulad sa Anak ng tao,’ na lumalakad sa gitna ng mga kandelerero, na sumasagisag sa pitong iglesya. Samantalang ipinakita kay Juan ang huling dakilang mga pakikibaka ng iglesya laban sa mga kapangyarihan sa lupa, ipinahintulot din sa kaniya na makita ang pangwakas na tagumpay at kaligtasan ng mga tapat. Nakita niyang ang iglesya ay dinala sa nakamamatay na pakikipagbaka laban sa hayop at sa kaniyang larawan, at ang pagsamba sa hayop na iyon ay ipinilit sa kaparusahan ng kamatayan. Ngunit sa pagtanaw sa kabila ng usok at ugong ng labanan, nakita niya ang isang pulutong sa Bundok ng Sion na kasama ang Kordero, na taglay, sa halip na tatak ng hayop, ang ‘pangalan ng Ama na nakasulat sa kanilang mga noo.’ At muli niyang nakita ang ‘mga nagsipagtagumpay laban sa hayop, at laban sa kaniyang larawan, at laban sa kaniyang tatak, at laban sa bilang ng kaniyang pangalan, na nakatayo sa dagat na bubog, na may mga alpa ng Diyos’ at umaawit ng awit ni Moises at ng Kordero.

“Ang mga aral na ito ay para sa ating kapakinabangan. Kailangan nating patatagin ang ating pananampalataya sa Diyos, sapagkat nasa harap lamang natin ang isang panahong susubok sa mga kaluluwa ng mga tao. Si Cristo, sa Bundok ng mga Olibo, ay nagsalaysay ng mga kakila-kilabot na hatol na mauuna sa Kanyang ikalawang pagparito: ‘At makakarinig kayo ng mga digmaan at mga usap-usapan ng mga digmaan.’ ‘Magsisitindig ang bansa laban sa bansa, at ang kaharian laban sa kaharian: at magkakaroon ng mga taggutom, at mga salot, at mga lindol, sa iba’t ibang dako. Datapuwa’t ang lahat ng mga bagay na ito ay pasimula ng mga kapighatian.’ Bagaman ang mga hulang ito ay nagkaroon ng bahagyang katuparan sa pagkawasak ng Jerusalem, ang mga ito ay may higit na tuwirang pagkakapit sa mga huling araw.”

“Tayo ay nakatayo sa pintuan ng mga dakila at banal na pangyayari. Ang hula ay mabilis na natutupad. Ang Panginoon ay nasa pintuan. Malapit nang mabuksan sa harap natin ang isang yugto ng lubhang matinding kabuluhan para sa lahat ng nabubuhay. Ang mga pagtatalo ng nakaraan ay muling bubuhayin; mga bagong pagtatalo ang lilitaw. Ang mga tagpong magaganap sa ating sanlibutan ay hindi pa man lamang napapangarap. Si Satanas ay gumagawa sa pamamagitan ng mga taong kasangkapan. Yaong mga nagsisikap na baguhin ang Saligang-Batas at magpanukala ng isang kautusang nagpapatupad ng pangangilang ng Linggo ay bahagya lamang nakauunawa kung ano ang magiging bunga nito. Ang isang krisis ay kagyat nang dumarating sa atin.

“Ngunit ang mga lingkod ng Diyos ay hindi dapat magtiwala sa kanilang sarili sa dakilang kagipitang ito. Sa mga pangitain na ibinigay kina Isaias, kay Ezekiel, at kay Juan ay nakikita natin kung gaanong kalapit ang ugnayan ng langit sa mga pangyayaring nagaganap sa ibabaw ng lupa at kung gaano kalaki ang pangangalaga ng Diyos sa mga tapat sa Kaniya. Ang sanlibutan ay hindi walang namumuno. Ang takbo ng mga pangyayaring darating ay nasa mga kamay ng Panginoon. Ang Kamahalan ng langit ay may kapalaran ng mga bansa, gayundin

ang mga kapakanan ng Kaniyang iglesia, sa Kaniyang sariling pangangasiwa.

“Hinahayaan nating lubhang madaig tayo ng pagkabahala, suliranin, at pagkalito sa gawain ng Panginoon. Ang mga taong may hangganan ay hindi iniwang magdala ng pasanin ng pananagutan. Kailangan nating magtiwala sa Diyos, manampalataya sa Kaniya, at magpatuloy. Ang walang-pagod na pagbabantay ng mga mensahero ng langit, at ang kanilang walang-tigil na pagtupad sa kanilang ministryo kaugnay ng mga nilalang sa lupa, ay nagpapakita sa atin kung paanong ginagabayan ng kamay ng Diyos ang gulong sa loob ng gulong. Ang banal na Tagapagturo ay nagsasabi sa bawat manggagawa sa Kaniyang gawain, gaya ng Kaniyang sinabi kay Ciriaco noong unang panahon: ‘Binigkisan kita, bagaman hindi mo Ako nakilala.’”

“Sa pangitain ni Ezekiel, ang kamay ng Diyos ay nasa ilalim ng mga pakpak ng mga kerubin. Ito ay upang ituro sa Kaniyang mga lingkod na ang banal na kapangyarihan ang nagbibigay sa kanila ng tagumpay. Siya ay gagawang kasama nila kung kanilang ihihiwalay ang kasamaan at magiging dalisay sa puso at sa pamumuhay.

“Ang maningning na liwanag na gumagalaw sa gitna ng mga nilalang na may buhay taglay ang bilis ng kidlat ay kumakatawan sa bilis na sa wakas ay isusulong ang gawaing ito tungo sa ganap na katuparan. Siya na hindi natutulog, na patuloy na gumagawa para sa pagsasakatuparan ng Kaniyang mga panukala, ay makapagpapatuloy ng Kaniyang dakilang gawain nang may pagkakatugma. Yaong sa mga hangganang pag-iisip, na nabibitag at naguguluhan, ay waring masalimuot at magkabuhol-buhol, ay kayang panatilihin ng kamay ng Panginoon sa ganap na kaayusan. Makagagawa Siya ng mga paraan at kaparaanan upang hadlangan ang mga layunin ng masasamang tao, at Kaniyang dadalhin sa kalituhan ang mga payo ng mga nagbabalak ng kapahamakan laban sa Kaniyang bayan.

“Mga kapatid, hindi ito panahon ngayon ng pagdadalamhati at kawalang-pag-asa, ni panahon man upang magpaubaya sa pag-aalinlangan at kawalan ng pananampalataya. Si Cristo ay hindi ngayon isang Tagapagligtas sa bagong libingan ni Jose, na nasasara ng isang malaking bato at natatakan ng tatak ng Roma; tayo ay may isang nabuhay na mag-uling Tagapagligtas. Siya ang Hari, ang Panginoon ng mga hukbo; Siya’y nakaupo sa pagitan ng mga kerubin; at sa gitna ng alitan at kaguluhan ng mga bansa ay binabantayan pa rin Niya ang Kaniyang bayan. Siya na naghahari sa mga langit ay ating Tagapagligtas. Sinusukat Niya ang bawat pagsubok. Binabantayan Niya ang apoy ng pugon na dapat sumubok sa bawat kaluluwa. Kapag ang mga muog ng mga hari ay maigugupo, kapag ang mga palaso ng poot ng Diyos ay tatagos sa mga puso ng Kaniyang mga kaaway, ang Kaniyang bayan ay magiging ligtas sa Kaniyang mga kamay.” Testimonies, tomo 5, 752–754.

Si Ezekiel ay kumakatawan sa mga kandidato na mapabilang sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, at sa taludtod sa ibabaw ng taludtod ang kaniyang karanasan sa santuwaryo ay umaayon sa karanasan ni Isaias at ni Juan sa loob ng santuwaryo. Tayo ngayon ay nasa pagsubok sa templo, ang ikalawa sa tatlong pagsubok na nagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang panahong iyon ay ang pagdadalisay na isinasagawa ng Sugo ng Tipan bilang katuparan ng Malakias tres. Ang proseso ng pagdadalisay na binubuo ng tatlong pagsubok ay ang nag-aapoy na “hurno” ni Malakias “na siyang dapat sumubok sa bawat kaluluwa.” Nang dumating ang ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844, ang Sugo ng Tipan ay biglang pumaroon sa Kaniyang templo at

pinangunahan ang marurunong na dalaga ng kasaysayang iyon papasok sa Kabanal-banalan, upang tatakan ang Kaniyang mga tapat, ngunit ang mga dalaga ng kasaysayang iyon ay naghimagsik, at pagsapit ng 1856 ang kilusang Millerita ng Filadelfia ay nabago tungo sa kilusang Millerita ng Laodicea at noong 1863 ay naging iglesiang Seventh-day Adventist ng Laodicea.

Ang ikatlong anghel na dumating nang biglaan noong Oktubre 22, 1844 ay nag-withdraw ng kaniyang presensiya noong 1863, at saka nagbalik noong Setyembre 11, 2001. Makalipas ang dalawampu't limang taon, ang pagsubok sa templo na iniakma ng Oktubre 22, 1844 ay inuulit na ngayon. Ang dalawampu't lima ay sumasagisag na isang propetikong ikapu ng dalawang daan at limampu, at ang dalawang daan at limampu ay isang sagisag ng kasaysayang kinakatawan sa talata labing-isa hanggang labinlima ng Daniel onse. Ang dalawang daan at limampu, at ang dalawampu't lima, ay isang gulong sa loob ng pangitain ng santuwaryo ni Ezekiel. Ang dalawampu't lima ay isang sagisag ng paghihiwalay ng marurunong at ng masasama bilang katuparan ng tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok na kinakatawan sa gawain ng paglilinis na isinasakatuparan ng Sugo ng Tipan.

Ang Mateo dalawampu't lima ay naglalaman ng tatlong talinghaga, at ang bawat talinghaga ay tumutukoy sa paghihiwalay ng marurunong at masasama sa panahon ng pagtatatak ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Ang pag-asa ng bayan ng Diyos na kinakatawan sa kabanata ay na sila'y maging isang marunong na birhen na may taglay na langis ng mensahe ng sigaw sa hatinggabi. Ang kanilang pag-asa ay na sila'y mahatulang tapat na alipin sa kanilang pangangasiwa sa paggamit ng mga natatanging talento na ibinigay sa kanila upang pamahalaan sa panahon ng kanilang pansariling pagsubok. Ang kanilang pag-asa ay na sila'y mahatulan bilang mga tupa ng pastulan ng Diyos, na nakaupo sa Kaniyang kanang dako, at hindi mga kambing sa kaniyang kaliwa. Ang dalawampu't lima ay isang sagisag ng paghihiwalay ng marurunong at masasama sa panahon ng pagtatatak ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Ang dalawampu't lima ay isa sa mga gulong ni Ezekiel.

Sa ikadalawampu't limang taon ng aming pagkabihag, sa pasimula ng taon, sa ikasampung araw ng buwan, sa ikalabing-apat na taon pagkasapit mula nang masaktan ang lunsod, nang araw ding yaon ang kamay ng Panginoon ay sumasa akin, at dinala niya ako roon. Ezekiel 40:1.

Ang ikadalawampu't limang taon ng pagkabihag ay kinakatawanan ng Oktubre 22, na kinakatawanan ng pagsasara ng isang pinto ng dispensasyon. Noong Oktubre 22, 1844, isang pinto ang nabuksan at isang pinto ang naisara habang ang dalawang uri ay pinaghiwalay.

At sa anghel ng iglesya sa Filadelfia ay isulat mo; Ito ang sinasabi niya na banal, niya na totoo, niya na may susi ni David, niya na nagbubukas, at walang taong makapagsasara; at nagsasara, at walang taong makapagbubukas; Nalalaman ko ang iyong mga gawa: narito, inilagay ko sa harap mo ang isang bukas na pintuan, at walang makapagsasara nito: sapagkat ikaw ay may kaunting lakas, at tinupad mo ang aking salita, at hindi mo ikinaila ang aking pangalan. Apocalipsis 3:7, 8.

Sinasabi ni Cristo sa anghel ng Philadelphia na nalalaman Niya ang kanilang gawa, at na inilagay Niya sa harap ng iglesya ng Philadelphia ang isang bukás na pinto. Ang pintuang iyon ay binuksan ng “susi ni David,” ang susi na inilagay kay Eliakim.

At mangyayari sa araw na yaon, na tatawagin ko ang aking lingkod na si Eliakim na anak ni Hilcias: At bibihisan ko siya ng iyong balabal, at palalakasin ko siya ng iyong pamigkis, at ilalagak ko sa kaniyang kamay ang iyong pamamahala: at siya ay magiging ama sa mga nananahan sa Jerusalem, at sa sambahayan ni Juda. At ang susi ng sambahayan ni David ay ilalagay ko sa kaniyang balikat; sa gayo’y siya’y magbubukas, at walang magsasara; at siya’y magsasara, at walang magbubukas. Isaias 22:20–22.

Sa araw na tinawag si Eliakim, siya ay ibinukod mula sa masamang si Shebna.

Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos ng mga hukbo, Humayo ka, pumaroon ka sa katiwalang ito, kay Sebna, na namamahala sa sambahayan, at sabihin mo, Ano ang mayroon ka rito? at sino ang mayroon ka rito, na ikaw ay nagpahukay rito ng isang libingan para sa iyong sarili, gaya ng naghuhukay ng isang libingan sa kaitaasan, at umuukit ng isang tahanan para sa kaniyang sarili sa isang bato? Narito, dadalhin ka ng Panginoon na palayo sa pamamagitan ng makapangyarihang pagkabiha, at tunay na tatakpan ka niya. Tunay na marahas ka niyang paiikutin at ihahagis na gaya ng isang bola sa isang malawak na lupain: doon ka mamamatay, at doon ang mga karo ng iyong kaluwalhatian ay magiging kahihiyan ng sambahayan ng iyong panginoon. Isaias 22:15–18.

Ang paghihiwalay ng marurunong at mangmang na mga dalaga na tumupad sa paglalarawan tungkol kina Shebna at Eliakim ay natupad noong Oktubre 22, 1844, at gayundin sa ikadalawampu’t limang taon ng pagkabiha ni Jehoiachin na noon ay Oktubre 22, 573 BC. Sa Ezekiel kabanata walo, ang masasama sa loob ng Adventismo, na kinakatawan ng Jerusalem, ay inilalarawan ng dalawampu’t limang lalaking yumuyukod sa araw. Ang pagkawasak ng Jerusalem ay kumakatawan sa batas ng Linggo, na siya ring palatandaan na nagwawakas sa panahon ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang panahong iyon ng pagtatatak ay nagsimula noong Setyembre 11, 2001, at si Jesus ay kapuwa ang Alpha at Omega, kaya ang Setyembre 11, 2001 bilang pasimula ng pagtatatak ay inilalarawan ang wakas, sa batas ng Linggo.

Ang Setyembre 11, 2001 ay itinulad sa mga pagpupulong sa Minneapolis noong 1888, sapagkat tinukoy ni Sister White na nang bumagsak ang malalaking gusali ng New York noong 9/11, natupad ang Apocalipsis 18:1–3. Sa panahong iyon, gaya rin noong 1888, tinukoy niya na ang anghel ng Apocalipsis dieciocho ay bumaba upang tanglawan ang lupa ng Kaniyang kaluwalhatian. Ang paghihimagsik noong 1888 ay iniugnay niya sa paghihimagsik nina Core, Datan, at Abiram, na may dalawa raan at limampung lalaking bantog na nakiisa rin sa kanilang apostasya. Ang dalawang daan at limampung mapanghimagsik sa paghihimagsik ni Core at ng kaniyang mga kasamahan sa pasimulang kasaysayan ng sinaunang Israel ay naging tipo ng dalawampu’t limang lalaking yumuyukod sa araw sa pangwakas na yugto ng sinaunang Israel.

Ang dalawampu’t limang pinuno ng Laodiceang Adventismo na yumuyukod sa batas ng Linggo at ang dalawandaan at limampu sa 9/11 ay naghaharap ng panahon ng pagtatatak sa pamamagitan ng

simbolismo ng dalawampu't lima, (ang sagisag ng paghihiwalay ng marurunong at ng masasama) upang markahan ang pasimula at wakas ng panahon ng pagtatatak. Maging ito man ay ang dalawandaan at limampung mapanghimagsik sa panahon ni Moises, o ang dalawampu't limang lalaki sa Ezekiel kabanata walo, o ang tatlong saksi ng paghihiwalay sa Mateo kabanata dalawampu't lima, o ang ikadalawampu't limang taon ng pagkabihag sa Ezekiel apatnapu; ang lahat ng pagpapakita ng sagisag ng dalawampu't lima ay umaayon sa tatlong yugto na tig-dalawandaan at limampung taon na umabot sa kanilang katapusan noong 207 BC, 313, at 2026 ayon sa pagkakabanggit.

Ang dalawampu't lima ay isang ehe, wika nga, ng dalawampu't lima na nagdadala sa lahat ng mga linya ng dalawampu't lima tungo sa kasakdalan. Ito ay nagiging isa sa mga makahulang susi ng kaharian na ibinigay kay Pedro upang magdala ng kaliwanagan sa natatagong kasaysayan ng talata apatnapu. Paulit-ulit nang napatunayan sa pamamagitan ng higit sa tatlong saksi na ang mga talata sampu hanggang labinlima ng Daniel onse ay kumakatawan sa isang linya na sumasaklaw sa kasaysayan mula 1989 hanggang sa kautusan ng Linggo, na siyang natatagong kasaysayan ng talata apatnapu. Ang leon ng lipi ni Juda ay ngayon nag-aalis ng tatak sa mga gulong ni Ezekiel habang Kaniyang binubuksan ang natatagong kasaysayan na magpapasakdal sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ng mga huling araw.

Sa mga sumusunod na artikulo ay ipagpapatuloy natin ang pagtukoy sa mga gulong ni Ezekiel na kumakatawan sa masalimuot na ugnayan ng mga tao sa mga huling araw. Ang unang kabanata ng Ezekiel sa pasimula ng artikulong ito at ang kalakip na sipi mula sa Testimonies volume five na inilahad ay magiging patuloy nating saligang sanggunian habang sumusulong tayo sa mga artikulo. Kapag ang mga gulong ay naihayag na sa kanilang wastong kalagayan, at kasama ng kanilang wastong mga pagkakatatagpo sa ibang mga gulong ng kasaysayang panghula, ipakikita natin na ang tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw na nagbigay-kapangyarihan sa unang anghel noong Agosto 11, 1840 ay inilarawan din ni Ezekiel bilang tatlong daan at siyamnapung taon, na kaugnay ng isa at kalahating taon ng pagkubkob sa Jerusalem; at na ang pagdating ng liwanag na ito ng hula ay tumutukoy sa pagtataas ng watawat ng isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ang Hulyo 27, 1299 hanggang 1337 ay kumakatawan sa tatlumpu't walong taon sa pasimula ng isandaan at limampung taon (limang buwan) ng Apocalipsis siyam, talata sampu. Ang isandaan at limampung taong iyon ay kaugnay ng tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw ng talata labinlima. Kaya ang pasimula ng dalawang panahong iyon ay bumubuo ng isang linya ng hula na nagwakas sa katuparan ng hula ni Josiah Litch noong 1838 at 1840 at nagtakda ng pagbangon at pagkakalooban ng kapangyarihan sa kilusang Millerita. Ang kasaysayang iyon sa pasimula ng Adventismo ay nagtatakda ng pagbangon ng isandaan at apatnapu't apat na libo bilang isang watawat bago ang kautusang Linggo. Kaya ang tatlong daan at siyamnapung taon ni Ezekiel, at ang isang punto limang taon (1.5) ng pagkubkob sa Jerusalem, ay nagtatakda ng wakas ng linya ng hula na nagsimula noong 1299.

Makabubuting isaalang-alang nang patiuna ang sipi mula sa Testimonies, ikalimang tomo, bago ang susunod na artikulo.

